

Rune Fardal, studerer psykologi

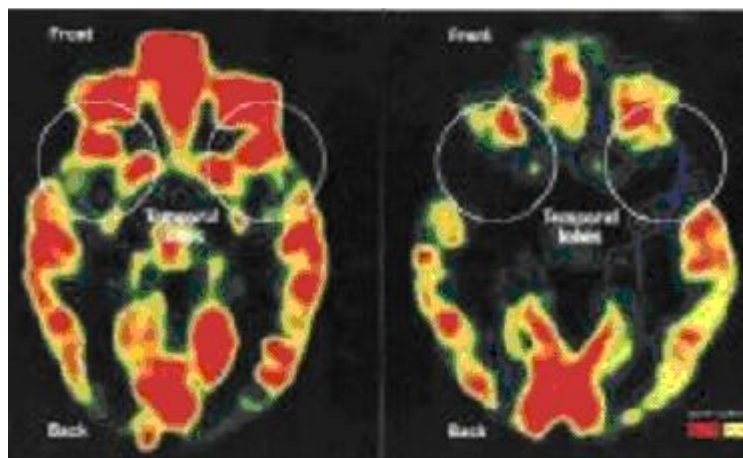
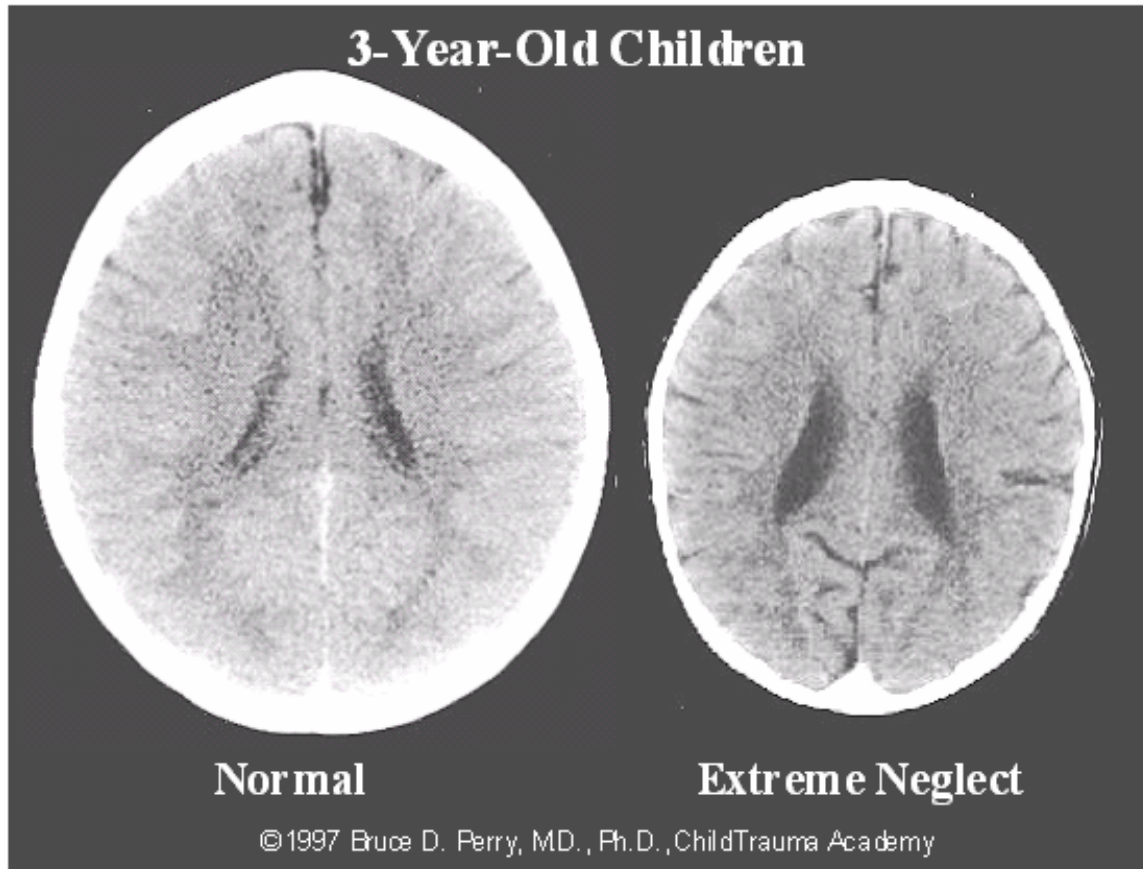
Personlighetsforstyrrelser med hovedvekt på narsissistisk problematikk i relasjon til barn
<http://www.sakkyndig.com> mail: rune@fardal.no

Hva er forskjellen mellom disse hjerner?

19 Oktober, 2012, Oppdatert 20.10.2012

Utskrift : <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/hjerne.pdf>

Html : <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/hjerne.htm>

Kilde: Perry, BD and Pollard, D. *Altered brain development following global neglect in early childhood*

Link: <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artvit/perry1997.pdf>

De begge tilhører tre-åringer, så hvorfor er en så mye større? Fordi en var elsket av sine foreldre og den andre neglisjert - et faktum som har dramatiske konsekvenser.

Ta en nøye titt på bildet av to hjerner på denne siden. Bildet er av hjernen av to tre år gamle barn. Det er tydelig at hjernen til venstre er mye større enn den på høyre. Bildet til venstre har også færre flekker, og langt færre mørke "uklare" områder. For nevrologer som studerer hjernen, og som har funnet ut hvordan du skal tolke bildene, er forskjellen mellom disse to hjerner både bemerkelsesverdig og sjokkerende. Hjernen på høyre mangler noen av de mest grunnleggende områder som er tilstede i bildet til venstre. Disse manglene gjøre det umulig for barnet å utvikle evner som barnet til venstre vil ha: barnet på høyre vil vokse til en voksen som er mindre intelligente, mindre i stand til å føle med andre, mer sannsynlig å bli avhengige av narkotika og involvert i voldelig kriminalitet enn barnet til venstre.

Barnet til høyre er mye mer sannsynlig å være arbeidsledig og å være avhengig av velferd, og for å utvikle psykiske og andre alvorlige helseproblemer. Hva kan føre til så radikal divergens i hjernens utvikling? Det åpenbare svaret er at det må ha vært noen sykdom eller forferdelig ulykke.

Det åpenbare svaret er feil.

Den primære årsaken til den ekstraordinære forskjellen mellom hjernen til disse to tre år gamle barn er måten de ble behandlet av sine mødre. Barnet med mye mer ferdig utviklet hjerne ble elsket av sin mor, som var konstant og fullt responsiv til sitt barn. Barnet med den reduserte hjernen ble neglisjert og mishandlet. Den forskjellsbehandlingen forklarer hvorfor det ene barnets hjerne utvikler seg fullt, og det andre ikke.

Nevrologer begynner å forstå nøyaktig hvordan en babys interaksjon med sin mor bestemmer hvordan, og faktisk om, hjernen vokser på den måten den skal. Professor Allan Schore, av UCLA, som har kartlagt den vitenskapelige litteraturen, og har gitt betydelige bidrag til det, understreker at veksten av hjerneceller er en "konsekvens av et barns samspill med de viktigste omsorgspersonene [vanligvis mor]". Utviklingen av babyens hjerne "krever bokstavelig talt positiv samhandling mellom mor og barn. Utviklingen av cerebrale nervestrukturer er avhengig av det. "

Prof Schore påpeker at dersom en baby ikke er behandlet på riktig måte i de to første årene av livet, kan genene for ulike aspekter av hjernens funksjon, inkludert intelligens, ikke fungere, og kanskje ikke engang bli dannet. Miljø og omsorg kan ikke separeres: genene en baby har vil bli sterkt berørt av måten den behandles.

Detaljene om hvordan de kjemiske reaksjonene som er avgjørende for dannelsen av nye hjerneceller og forbindelsene mellom dem, er påvirket av den måten en mor samhandler med barnet oger svært teknisk. Det er nok å si at det er nå en meget betydelig mengde bevis som viser at måten en baby er behandlet på i de to første årene avgjør hvorvidt den utviklede voksen har en fullt fungerende hjerne. Skader forårsaket av omsorgssvikt og andre former for misbruk kommer gradvis: jo mer alvorlig forsømmelse, jo større er skaden. Åtti prosent av hjerneceller som en

person noensinne vil ha er produsert i løpet av de to første årene etter fødselen. Hvis prosessen med å bygge hjerneceller og forbindelser mellom dem går galt, vil manglene være permanente.

Denne oppdagelsen har enorme konsekvenser for sosialpolitikk. Det forklarer to svært vedvarende trekk ved vårt samfunn. En er den måten at kronisk ulempe reproduserer seg mellom generasjoner i de samme familier. Det er en syklus av mangler - mangel på utdanning, vedvarende arbeidsledighet, fattigdom, avhengighet, kriminalitet - som, når en familie er i den, har vist seg nesten umulig å bryte.

Måten at utviklingen av et barns hjerne er avhengig av måten barnet blir behandlet av sin mor forklarer hvorfor denne deprimerende syklus skjer. Foreldre som, fordi foreldrene forsømte dem, ikke har fullt utviklede hjerner, forsømme sine egne barn på samme måte: sine egne barns hjerner lider den samme mangelen på utvikling som ødela deres eget liv. De også, er sannsynlig å mislykkes på skolen, for å være ansvarlig for å bli avhengige av narkotika, for å være ute av stand til å holde på en jobb, og å ha en tilbøyelighet til vold.

Den andre vedvarende funksjonen er den dystre svikt i rehabiliteringsprogrammer som tar sikte på å redusere hyppigheten som vedvarende unge lovbrøyttere begår forbrytelser. Mange ulike tilnærminger har vært forsøkt, fra intensiv veiledning til å ta unge lovbrøyttere på safari, men ingen har fungert pålitelig eller effektivt. Nyere forskning viser at et stort flertall - kanskje mer enn tre firedeler - av vedvarende unge lovbrøyttere har hjerner som ikke har utviklet riktig. De har, lidd av omsorgssvikt i de to første årene av livet, som hindret deres hjerner fra å vokse. Som en konsekvens kan de være ute av stand til å reagere på de samme insentiver og straffene som vil styre de med mer fullt utviklede hjerner unna kriminalitet.

Det resultatet kan lede deg til å konkludere med at ingenting kan gjøres med sosiale problemer som følge av barndommen forsømmelse. Men det ville være galt. Det er en måte å bryte syklusen, og det er ikke veldig vanskelig å oppnå. Den består i å gripe tidlig og viser mødre som forsømmer sine barn hvordan behandle dem på en måte som vil få deres babyers hjerner til å utvikles fullt ut.

"Tidlig intervensjon", som politikken kalles, har blitt prøvd i deler av USA i mer enn 15 år. Den består i å sikre at mødre identifisert som "i faresonen" for å forsømme sine babyer, får jevnlig besøk (minst en gang hver uke) med en sykepleier som instruerer dem om hvordan å ta vare på det nyfødte barnet. Data fra byen Elmira i New York State, der slike programmer har vært på plass lengst, viser at barn av mødre hadde fått disse besøkene gjorde mye bedre enn barn fra en sammenlignbar bakgrunn der mødre ikke var en del av programmet: de hadde, for eksempel, 50 prosent færre arrestasjoner, 80 prosent færre dommer, og en betydelig lavere nivå av narkotikamisbruk.

Graham Allen, Arbeiderpartiet MP for Nottingham North, har vært en ivrig forkjemper for å innføre tidlig intervensjon programmer i Storbritannia siden minst

2008. Det året samarbeidet han med Iain Duncan Smith, som nå er statssekretær for arbeid og pensjoner, om tidlig intervensjon: Gode foreldre, flinke barn, bedre borgere, en rapport for Senter for Sosial Rettferdighetsom som beskriver bevis på at vanskjøtsel av barn i de to første årene av livet skader utviklingen av hjernen. Rapporten har også sett på de sosiale problemene som resulterte, og undersøkte effekten at tidlig intervensjon kan ha i å hjelpe til å løse disse problemene. Mr Allen egen valgkrets er en av de mest belastede i England: den har de høyeste tallene for tenårene graviditet i Europa, og en av de laveste nivå for deltakelse i høyere utdanning.

"Det er ingen tvil om at tidlig intervensjon kan gjøre en enorm innsats for å forbedre vårt samfunn," utaler Mr Allen. "Ikke minst er fordelene økonomisk betinget. Beløpet det sparer skattebetalerne, ved å redusere pleiehjem, ved å kutte institusjoner for barn som ellers måtte bli tatt fra sine foreldre, ved å redusere fengsel steder, og så videre, er overveldende. "

Andrea Leadsom, Høyre MP for Sør Northamptonshire, er enig. Hun er en lidenskapelig talsmann for tidlig intervensjon programmer. "Jeg vet at de virker fordi jeg har sett dem i drift", sier hun. "Jeg bidro til å drive et tidlig intervensjon senter i Oxford, en av de første tidlige intervensjonsprogrammer i England. Jeg har bidratt til å innføre slike programmer i Northamptonshire. Jeg kan vitne om de forbløffende fordeler. Det største problemet i øyeblikket er at programmene er altfor små. I Oxford, ser sentrene kanskje 300 babyer i året. Men det er 17 000 barn født i Oxford hvert år, noe som betyr det 34000 barn i Oxford i de to første årene av livet som kan ha nytte av programmet. Vi trenger den sentrale regjeringen til å stille seg bak tidlig intervensjon, slik at det skjer på en stor nok skala overalt. "

Frank Field, Arbeiderpartiet MP for Birkenhead, er en annen lidenskapelig talsmann for tidlig intervensjon. Han har også innført småskala ordninger i sin eget valgkrets, og jobber hardt for å finne måter å få slike ordninger vedtatt mer allment.

Det er en bemerkelsesverdig tverrpolitisk enighet om at tidlig intervensjon er en svært viktig politikk som må støttes nasjonalt. Både David Cameron og Ed Miliband har sluttet opp om tidlig intervensjon, og insisterte på at det bør gjennomføres. Men ingenting skjer for å sikre at det blir gjort. "Tvert imot," bemerker Mr Allen. "Bevilgningen jeg trodde var øremerket for det blir tatt bort. De planer som jeg har lagt frem blir uthult. "

"Det er sprøtt," legger fru Leadsom til. "Dette er en politikk som har potensial til å forandre vårt samfunn, å bety at neste generasjon av barn vil vokse til mer ansvarlig, mindre kriminalitet-utsatt, og bedre utdannede voksne. Vi vet hva som må gjøres for å få disse resultatene: vi trenger å sikre at mødre som er i fare for å neglisjere eller misbraker sine barn i de første to årene av livet er instruert i hvordan å ta vare på dem og samhandle med dem på riktig måte. Men ingen i regjeringen presser på for dette. Faktisk, tar de bort tidlig intervensjon tilskuddet for å betale for student premie for to-åringer. "

Frank Field er like deprimert om utsiktene til å få tidlig intervensjon vedtatt av regjeringen. "Statsministeren ba meg om å skrive en rapport om tidlig intervensjon," sier han. "Mitt håp var opp når jeg leverte den for flere uker siden. Men så vidt jeg kan fortelle, han har ikke engang lese det. "

Hva forklarer svikten å vedta tidlig intervensjon programmer nasjonalt? Den største hindringen kan ganske enkelt være at de største fordeler som ikke vil være innlysende for 15 år. Babyene som drar nytte av tidlig intervensjon i dag vil ta mer enn et tiår å vokse inn tenåringer som ikke begår forbrytelser de ville ha begått hadde mødrene ikke blitt hjulpet av en tidlig intervensjon program. Valg, derimot er hvert femte år. Det betyr at fordelene vil ikke påløpe til politikerne nå, men deres etterfølgere - som kan være grunnen til at makthaverne nå er motvillige til å bruke krefter og penger på tidlig intervensjon programmer.

"Jeg håper det ikke er sant," sier Graham Allen. "Fordi hvis det er, ville det bety vi er politisk ute av stand til å gjennomføre en politikk som vil sikkert gjøre vårt samfunn umåtelig bedre. Og hva mer dyptgripende fordømmelse av vårt politiske system kan det være enn det? "

Kilde: http://www.telegraph.co.uk/health/children_shealth/9637682/Whats-the-difference-between-these-two-brains.html

PDF: <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artvit/palmer2012.pdf>